

førligt har motiveret, har Manden jo faaet alt, hvad der kunde tilkomme ham, ja, endogsaa mere, end Taksationskommissionen sagde, han skulde have — den mente, han skulde have 30,000, og han fik 36,000. Den ærede Minister har jo fuldstændig Ret i, at der aldrig her i Landet, naar der er sket Oversvømmelse ved Stormflod, er blevet givet de vedkommende noget af Statskassen, selv for Digegegennembrud og Molest paa Bygninger, men at der ogsaa skulde gives dem noget, fordi Vandet var gaaet over deres Ejendom og for det indrekte Tab, de have lidt derved, er dog for meget forlangt. Som Ministeren meget rigtig sagde, er det oven i Købet sket paa et inddæmmet Areal, saa man kan ikke forstaa, at det skal være noget saa forfærdeligt. Enhver Landmand vil vistnok indrømme, at naar et Areal er inddæmmet fra Havet og Havvandet kommer og gaar over det igen, gør det naturligvis Skadé, men at det ikke kan være saa forfærdeligt netop for et saadant Areal.

Derfor siger jeg, at det er ikke værd, navnlig under Hensyn til, at det drejer sig om en gammel skattet Kollega, at der herfra kommer Udtalelser, som kunde give Manden Haab om yderligere Erstatning paa den Konto og derved stadig ogsaa i Fremtiden holde Manden i Uro, saa at han bare bliver ved at komme med Andragende efter Andragende. Det er ikke at gøre Manden nogen virkelig Gavn. Derimod kan jeg fuldt ud slutte mig til Ministerens Udtalelser, at er det saaledes, at Manden er i Trang — det er jo en hæderlig Sag at være fattig — kunne vi gøre, som vi saa mange Gange have gjort. Jeg har netop været af dem, der først og fremmest har stillet mig paa den Side i Finansudvalget, der har sagt: Gamle Kolleger herfra bør hjælpes, naar de trænge. Dette, at de have nydt Folkets Tillid i en Række af Aar ved den fri almindelige Valgret, berettiger efter min Mening til, at vi ogsaa her fra denne Side tage Hensyn til dem. Nu have vi jo faaet en klar og tydelig Udtalelse fra Ministerbordet. Den samme Anskuelse have vi for Resten aldrig hørt før derfra, derimod nok det modsatte. Hvilket Styr have vi ikke haft med Finansministeren i saadanne Sager, navnlig i Finansudvalget, netop i den Retning, som den ærede Minister udtalte sig. Jeg er derfor overbevist om, at alle baade i Finansudvalget og i Tinget ere villige til at ville støtte den Mand, og det skal jeg med Glæde gøre, men jeg vil ikke være

med her i Dag til at give ham Haab om, at naar han bliver ved at komme med dette mærkelige Andragende, kan han maaske have Haab om, at vi til syvende og sidst gaa med til at give mange Tusinder paa denne Konto. Thi det vil være urigtigt, thi jeg tror ikke, at Ministeren vilde være med til at tage en Henvisning paa denne Konto. Derfor vil jeg sige til de ærede Forslagsstillere: Tag Ændringsforslaget tilbage og vær glade ved, at det har bidraget til, at der er faldet en saadan Udtalelse af Velvillie mod Manden, som der i Dag er faldet fra Ministeren. Derved kan det maaske bringe praktisk Nytte for Manden; men dette gamle over 30-aarige Andragende med Fordring om Tusinder, ja hundrede Tusinder, tror jeg ikke man kan gøre sig Haab om at komme nogen Vegne med. Efter den Smule, jeg kender til Sagen, vil det ikke være retfærdigt og billigt.

Det er disse Bemærkninger, jeg har ønsket at gøre, fordi jeg tror, at der er Anledning til ved denne Lejlighed at virke for om muligt at blive fri for flere Andragender fra denne Mand, og at han endelig kunde falde til Ro, selv om han ikke skulde gaa hen og dø.

M. Madsen: Jeg skal takke den højt-ærede Finansminister for hans Svar paa det af det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) og mig stillede Ændringsforslag. Jeg takker ham for den klare Redegørelse, der er kommen frem angaaende denne Sag. Det fremgaar tydeligt deraf, at Andrageren ikke alene ikke har noget juridisk Krav, hvad jeg alt vidste i Forvejen, men heller ikke noget moralsk Krav paa Statskassen, men jeg vil særlig takke Ministeren, fordi han lod Udsigten aaben for sit personlige Vedkommende — og jeg tvivler efter Ordførerens Udtalelser ikke om, at ogsaa Tinget vil slutte sig dertil — til at yde Manden en Understøttelse paa Finansloven, hvis han skulde ville gaa den Vej, hvad jeg ikke paa Forhaand tør sige noget om, efter mit ikke store Kendskab til ham paa dette Omraade. I hvert Fald skønner jeg ikke bedre, end at der fra Ministerens og fra Ordførerens Side er givet et Tilsgagn, som Manden, naar han sidder under saa vanskelige Forhold, maa være meget glad ved at modtage, og jeg tænker, at Sagen dermed endelig en Gang kan komme ud af Verden, i hvert Fald tør jeg sige, at jeg personlig ikke herefter — naar nu det sidste Middel er forsøgt, hvad jeg haaber